

Місяць

Ганна Черінь

На співанці, хто в ліс, а хто по дрова,
Гойдавсь на всі лади парафіяльний хор.
Той в п'яніссимо вдирався, як корова,
Хоч зводив руки, ніби семафор,
Наш диригент, розгублений і тихий...
Там сольо хтось заводив невпопад!
І що ж? Душися з сміху, а не чмихай —
І хоч такий-сякий дотримуй лад.

Концерт за півгодини — не готові!
Але що зробиш ти в останню мить?!
Пішли уже! Промови хай змістові
Рятують нас... Ходіть уже, ходіть!

Який бузковий вечір! Вже весною
Вирує вітер, і надходить час,
Коли одежа нам стає тісною,
Бо серце ніби ширшає для нас.

І раптом остовпіли ми: як жар,
Не як рекляма людної таверни —
Ні, справжній місяць, той, що як діжа,
І зорі, золоті пшеничні зерна...

Затихли ми, засмучені її зраділі...
На крилах вітру рвалася душа
В сади, безлисті ще, в хатини білі,
У хащі очерету в комишах...

Там, над стодолю, вмостившись між кулями,
Сміється місяця знадлиий диск,
І там його не застують реклями,
І зорі там горять на повний блиск.

А втім, хто знає? Може й там це слабне,
Вже, може, замість місяця і там неон?!
Та крізь роки романтика привабна

Навіки міцно нас взяла в полон.

... І раптом — закохались всі в хвилину:
У мене — п'ятдесятковий "юнак",
А диригент — в свою ж таки дружину
(Бо в іншу й не посмів би, так чи сяк).
Соліст злощасний — в дівчину цибату,
Якої досі зносити не міг;
Його товариш враз почав стрибати,
Нам ледве що не одтоптавши ніг...

І хто вже й зна, що трапилось би далі!
Та диригент від церкви жив два бльоки,
І вже був час заходити до залі
І починать концерт без відволоки.

І знаєте? Співали ми казково!
Гриміла радість, подолавши біль...
Це місяць так зробив, і вечір той бузковий,
І вітер весняний
з далеких рідних піль.